

Lena Böving

Öppna ditt fönster!

Från visdiktare till låtskrivare

Förord

Detta är en egensinnig ”biografi” om många visdiktare och låtskrivare i Sverige och några få i våra grannländer.

Den börjar med Carl Michael Bellman och slutar med Laleh Pourkarim.

Texten handlar också om mitt eget musikliv.

Jag bor i Stockholm och känner inte till alla musikkapare som bor i vårt långa land. Andra städer och landsbygden är styvmoderligt behandlad i min text. Det vore roligt om någon annan skriver om deras kändisar. Jag vet att Visans vänner är aktiv i många städer.

Visor finns i hela världen och säkert kommer våra barn och barnbarn få del av dessa – tack vare invandrarna. Förhoppningsvis kommer våra ”nya svenskar” att anamma vår vistradition och lära sig svenska visor/låtar.

Carl Michael Bellman lånade sin musik från Tyskland, Italien och Frankrike. Evert Taube reste till Argentina och tog hem tangon och Cornelis Vreeswijk var inspirerad av Latinamerika. Hans bluesiga tolkningar av Bellmans och Taubes alster blev omtyckta av många svenskar.

Traditioner vårdas och håller samman grupper. Vi skapar dem för framtiden och de är bra så länge

vi vill ha dem! Ibland måste man renovera traditioner, så de passar vår tid. Folk vandrar hit och dit och möter andra traditioner. De som inte kan (eller vill) resa blir också påverkade av allt de ser och hör på radio och teve. Vi har mycket i våra vardagsrum.

Visdiktarna har fått stort utrymme i min text, eftersom det är deras visor som har gett mig så mycket glädje genom åren och har påverkat mitt eget liv och komponerande. Sådan musik tillhör min generation. Låtskrivarnas texter och musik påverkar naturligtvis nästa generation. Ungdomar lyssnar varje dag i sina telefoner på deras låtar och går på livekonserter och troligen blir några inspirerade att göra sina egna.

Jag hoppas att detta inte blir en torr uppslagsbok och att jag lyckas hålla kvar intresset till slutet.

Källor är mina egna erfarenheter och kunskaper och mina musikvänners berättelser. LP- och CD-skivor har gått varma hela sommaren i min stuga på ön, medan jag läst på fodralens baksidor om skaparna.

Jag läser på kultursidan i DN om låtskrivare och jag läser i uppslagsböcker. Jag har lyssnat på YouTube och på intervjuer på SVT Play – och förstås googlat i många timmar. Wikipedia är en uppslagsbok som har många miljoner artiklar och det händer att det blir några fel. Säkert har jag också missat några viskapare.

Oktober 2017
Lena Böving

Bergviksvägen 37 16763 Bromma
lena.boving@gmail.com

Visor är inte finkultur
men kultur när den är som finast

Visans vänners motto

Välkommen till visornas värld

Tycker du om visor! Välkommen att läsa om våra mest älskade visdiktare! Säkert har du sjungit deras visor och kommer att känna igen dig. Vår visskatt ska vi vara rädda om. Den innehåller så mycket och danar vårt sätt att leva. Vi blir påverkade av vad vi sjunger – på gott och ont.

Vi blir glada av att sjunga – och vi gör det gärna tillsammans, för då får vi hjälp med texterna och lär oss att lyssna på varandra. Mer än en halv miljon människor sjunger i kör i Sverige och allsången frodas.

Man vet att babyn i magen kan höra musik. Mammor i hela världen vyssar sina småttingar till sömns.

Det har jag också gjort och här är en vers ur min vaggvisa:

Himlens alla stjärnor blinka ner på dig

Ängens alla blommor vill jag ge till dig

Nu så ska du sova

Hör på denna visa att jag älskar dig

Då så kan du sova

I december när det är mörkt i vårt land tycker vi om att samlas och sjunga advent- och julsånger. Vi ska tacka Gustaf Nordqvist för *Jul, jul strålande jul*,

Emmy Köhler för *Nu tändas tusen juleljus* och Ruben Liljefors för *När det lider mot jul* för att bara nämna tre svenska psalmtonsättare.

En ny sång hörde jag ikväll (15.8 2017) på teve i Allsång på Skansen. Den är skriven av Fredrik Kempe och Mauro Scocco. Vet ni att Klara kyrka i Stockholm alltid är öppen för samhällets olycksbarn? Texten i visan de sjöng handlar om hur vi ska ta hand om varandra och ha civilkurage.

Helen Sjöholm och Malena Erman framförde den.

SANKTA KLARA KLOCKA

*Är molnen grå på din himmel
Tid, de försvinner, veckor, timmar, minuter
Världen väntar därute
Allt vi har är vår mänsklighet*

*Sankta klocka Klara – slå för mig!
Höj din röst för allt som vågar slå mot det som sårar!
Slå för mig för den väg som leder hem!*

Texten står i centrum i en "litterär" visa. Oftast utgår tonsättarna från texten och gör en melodi. Detta gäller förstås alltid om det redan finns en dikt. Poeten är försångaren. Det har gjorts många melodier till Ferlins, Frödings, Karlfeldts och andra svenska poeters dikter. Om man gör visan själv, kanske melodin kommer först.

När det gäller gamle Bellman, stal han nästan all musik – men skrev texten själv. Han var poeten.

VISDIKTARE

Carl Michael Bellman

föddes 1740 och växte upp i ett religiöst hem på nuvarande Bellmansgatan. Han var äldst av fjorton barn, varav sju dog tidigt. Han studerade i Uppsala en kort tid. 1757 debuterade han med några religiösa skrifter. Efter föräldrarnas död blev det många dryckesvisor till exempel *Gubben Noak* och *Joachim uti Babylon*. Det kallas för spritromantik har jag läst.

Han var en lysande estradör och sjöng och spelade själv på luta eller mandolin. Han kunde härma och skoja, gjorde parodier (Bacchiorden).

1772 blev han hovskald och också hovsekreterare men satt INTE i Svenska Akademien. Nu blev det finare musik och texter, knyckta från populära franska operor. Och en sång till konungen, *Gustafs skål*. Han var monarkist och högaktade sin kung.

Men vem var han egentligen? Var han en tjugig

hovskald eller en utslagen alkoholist? Många tror att han söp varje kväll med sina vänner på krogen. Det gjorde han absolut inte. Då hade han inte kunnat skriva alla dessa dikter. Men han var realist och visste hur många levde i den lilla eländiga stad som Stockholm var på den tiden med krogar i varje gathörn och där man till och med bjöd barnen på brännvin.

Carl Michael hade rediga föräldrar som kostade på sin begåvade son en god utbildning i språk och litteratur. Men räkna kunde han aldrig! Han hade alltid ont om pengar.

Hans farfar var professor i värtalighet och spelade *cister* – det instrument som Carl Michael blev virtuos på. Cister är en typ av cittra och kallas allmänt för Bellmanluta. Den finns att beskåda hos sällskapet, Par Bricole.

1790 kom *Fredmans epistlar* ut i tryck och senare också *Fredmans sånger*. Den mest kända dikten/visan är *Fjäriln vingad syns på Haga*. Varför just den är så populär beror kanske på att den skildrar det ”fina” i Stockholm, inte det eländiga fattiga, lortiga och mörka Stockholm där de flesta hade det svårt.

Han har inte skrivit musik själv till sina dikter. Han har tagit melodisnuttar här och där och skickligt arrangerat dessa så de passar hans dikter – och blivit hans egna.

Dikterna handlar om vanligt folk, ”socialfall” skulle man säga om många av dem idag. Urmakaren Fredman, tapetmålaren fader Berg, dansmästaren Mollberg, dödgravaren Fröman och konstapeln Movitz verkar tillbringa sina liv på någon av Stock-

holm 700 krogar och supa mest varje kväll. Ibland gjorde de väl något annat – roade sig med glädjeflickan Ulla Winblad kanske? Eller med Cajsa-Stina? I Bellmans dikt, *Glimmande nymf* får vi verkligen en fin beskrivning på ett lyckat, kärleksfullt samlag.

*Cajsa du dör! – Himmel hon andas;
döden ger liv och kärlek bortblandas.*

*Men fast din puls slår matt
så blundar ögat glatt.*

Håll med fiol'n – god natt, god natt.

Carl Michael levde i två världar eftersom han var gunstling till Gustav III och emellanåt roade hovet och drottning Sofia Magdalena på deras påkostade baler och maskerader. Men han blev aldrig riktigt accepterad vid hovet så som till exempel Johan Henric Kellgren.

Han gifte sig med Lovisa Grönlund. De bodde grannar med kungamördaren Jakob Johan Anckarström på Kungsholmen. De fick fyra barn och Carl Michael lär ha varit en god fader. Vi vet inte om dessa barn också fick barn.

Många gudar förekommer i Bellmans rika skörd. Fredmans sång nr 32 lär Bellman ha tonsatt själv och jag tycker denna är den bästa av alla hans visor. Titeln är *Aftonkväde*.

*Träd fram du nattens Gud, att solens lågor dämpa
Bjud stjärnan i din sky mot aftonrodnad kämpa
Gör ljumma böljan kall
Slut ögats förlåt till, kom lindra kval och krämpa
Och blodets heta svall*

För Bellman verkar det att vara väldigt liten skillnad på en hora och en gudinna. Båda skänker glädje och lycka. Hon är värd att älskas.

Han nämner många gudar i sångerna, Afrodite (kärlekens gud), Apollo förstås (skaldekonstens), Diana (jaktens), Neptunus (havets), Mars (krigets).

1793 blev han medlem i Musikaliska akademien.

Bellman hade ofta stora ekonomiska problem och satt i fängelse ibland. Han var klen och skötte inte sin hälsa. Han skrev mycket om döden! Han visste *att döden på dig väntar* och dog 1795, 55 år gammal. Han ligger begravd på Klara kyrkogård och där finns en sten till hans minne.

Hans dikter är översatta till tjugo olika språk och det finns, Bellmansällskap i flera länder. Gator i Stockholm, Göteborg, Uppsala och Malmö har fått namn efter honom.

Jag arbetade på ett hem för dementa några år. Många hade stora problem med vardagslivet men sjunga gamla visor kunde de. Och varje vecka sjöng vi Gubben Noak och Fjäriln vingad syns på Haga och de flesta kunde många verser. Vilken ynnest att ha ett sådant arbete där alla blir glada så fort man visar sig.

- J.A. Wadman (1777–1837) kallas för Göteborgs Bellman. Han skrev dryckesvisor och lyriska visor, *Min lilla vrå med musik* av C.F. Sandström var en av dem.
- C.F. Dahlgren (1794–1844) gav ut en Bellmanpåverkad diktsamling som heter, *Mollbergs epistlar*.

Gunnar Wennerberg

föddes 1817 i Lidköping. Gunnar Wennerberg är mest känd för sina Gluntar. Glunt betyder grabb på uppländska. I Uppsala hade några studenter bildat en klubb som de kallade, Juvenalerna. De roade sig bland annat med att musicera och att dricka. De hade flera instrument, fiol, fagott, gitarr, flöjt, valthorn, en prim och en bas. De flesta kunde sjunga. Det var för dessa Gunnar Wennerberg började göra sin musik. De här sångerna, *Gluntarna* är skriva i dialogform för två studenter, en ung, Glunten, och en lite äldre, Magistern. Glunten är bas och Magistern baryton. Gunnar var Magistern och Otto Beronius sjöng Glunten.

Sångerna tillkom 1847–1850. De skildrar studentlivet i Uppsala på ett realistiskt och humoristiskt sätt. Wennerberg som var ledare för Allmänna sången var en skämtsam person och skojade om de ungas sätt att leva. Många har jämfört *Gluntarna* med Fredmans epistlar och naturligtvis kände han väl till dessa. Bellman skildrar arbetare, Wennerberg skildrar studenter.

Herrar som har en djup bas tycker extra mycket om att få sjunga den här musiken, för Wennerberg har gett dem riktigt låga toner. Säkert känner många till Glunt nummer fyra som börjar:

*Herre min gud vad den månen lyser
Se vilken glans utöver land och stad*

Gunnar Wennerberg var en mångbegåvad person.

Han blev landshövding i Karlskrona, ecklesiastikminister, ämbetsman, politiker, skald och tonsättare. Han var ledamot av Kungliga Musikaliska Akademien och Svenska Akademien. Han har gjort mycket musik, flera serenader i stämmor och framförallt många psalmer. Han har tonsatt fyrtio av Davids psalmer, till exempel *Gör portarna höga*. Han har skrivit mycket musik för manskör som *Hör oss Svea – moder för oss alla*, som nästan har blivit en folksång.

Alla äldre sångare känner till Glunt nummer 25. Melodin till denna används också till många psalmer.

Här är gudagott att vara – o, vad livet dock är skönt.

Gunnar Wennerberg dog 1891. På Slottsbacken i Uppsala finns en staty över honom som Theodor Lundberg har gjort och i Linköping, där han är begravd, finns också en byst.

Det finns en annan Wennerberg som också är tonsättare. Han heter Gustaf Wennerberg, 1865–1928. Han var kompositör och organist i Vålinge församling i Skåne. Han har skrivit den lilla Närkevisan *Man borde inte sova när natten faller på* med text av Jeremias i Tröstlösa.

Den visan passar mig som sitter på nätterna och skriver eller gör visor.

Gustafs visa slutar:

Man borde se på stjärnorna. Man borde vara två!

Det är sant. Många lever ensamma idag men jag har haft tur. Jag är tacksam för alla de år jag fick med min kära man, Jan Böving. Vi var mycket unga

när vi träffades. Han lämnade mig år 2011 och då skrev jag en psalm:

Gud jag vill tro på dig.

Gud kan du höra mig?

Du ser väl att jag gråter.

Ge mig glädjen åter!

Du är som luften jag kan ej vara utan.

Du är som solen lyser upp min väg.

Du är som månen- ibland jag ej ser dig.

Men du är hoppet – kom hör nu min bön!

Du är som luften

PSALM

Lena Böving
Emelie Böving

D D G Em
Gud jag vill tro på Dig. Gud kan du
Gud jag vill tro på Dig Gud kan du

5 A7 A7 F#7
hö - ra mig? Kom nu du ser väl att jag
hö - ra mig? Kom värm mig nu här i vår

8 Bm E7 A
grå - ter Ge mig gläd - jen å - ter!
kyr - kal! Ge mig mod och styr - kal!

11 D D A7 A7 D
Du är som luf - ten jag kan ej va - ra u - tan

15 G G A7 D
Du är som so - len ly - ser upp min värld.

19 D G G G D
Du är som må - nen i - bland jag ej ser dig

23 A7 A7 A7 D
men du är hop - pet Kom hör nu min bön!

Kärt barn har många namn

Vad är en trall? Vad är en trudelutt? En psalm? Vad är en bit? En kuplett? En schlager? En evergreen? En sång? En ballad? En låt? Ett örhänge? En visa? En aria?

Allt är musik med text – utom trallen och trudelutten. En psalm innehåller gudstro. En kuplett ska vara rolig och anspela på något brännbart ämne. En schlager går oftast i fyrtakt och är lite svängig, en evergreen är en gammal låt som stannat kvar i minnet. En sång är ju bara en sång. En ballad är en lugn låt. En låt behöver inte ha en text. En visa är en dikt som har fått en melodi med få ackord. Ett örhänge är en melodi som man inte blir av med. En aria är en solosång i en opera som kan ha många och höga toner – kanske koloratur – och knepiga harmonier, men kan också vara en enkel visa i en opera. Wolfgang Amadeus Mozart skapade arior som var lättsamma visor. I Figaros bröllop finns ett känt exempel, *Säg farväl lilla fjärl åt nöjen*, som greven sjunger till den unga charmören Cherubin och Giuseppe Verdi låter hertigen sjunga sin visa två gånger, *Ack som ett fjun så lätt*. Ofta skapade de stora operamästarna en kärleksvisa åt tenoren som sjöng den (arian) för sin käresta, sopranen.

Nästa text och tonsättare kunde verkligen skapa visor. Några av hennes visor är inte så lätta att sjunga eftersom de har ganska stort tonomfång – men det märker inte barnen för musiken är skickligt gjort.

Alice Tegnér

född Sandström 1864 i Karlshamn, Blekinge. Hon är en av de främsta text- och tonsättare som har använt sin begåvning till förmån för barnen. Hon gick i Åhlinska skolan i Stockholm.

Hon tonsatte en dikt av Esaias Tegnér, vars barnbarn Jakob hon gifte sig med långt senare. Han var häradshövding 1851-1926. De fick en son, Torsten som blev sportjournalist. Senare blev hon kantor och musiklärare i Djursholms samskola. Där var Viktor Rydberg rektor och hon gjorde ett körverk med hans texter. Hon skrev sakral musik och gjorde cello- och fiolsonater. Men mest är hon känd för sina barnvisor. Några av hennes visor är inte så lätta att sjunga eftersom de har ganska stort tonomfång – men det märker inte barnen för musiken är skickligt gjort. Den fina boken *Nu ska vi sjunga* med illustrationer av Elsa Beskow har många av oss äldre i vår bokhylla. Den innehåller godisbitar som *Bä bä vita lamm*, *Mors lilla Olle*, *En sockerbagare*, *Ute blåser sommarvind* med flera. Så härliga visor! Alice Babs och hennes dotter Titti spelade in flera av sångerna på en LP-skiva. Alice Tegnér's vackra sång *Gläns över sjö och strand* eller *Betlehems stjärna* med text av Viktor Rydberg sjungs varje jul av skolbarn och av körer i hela landet.

Alice Tegnér dog 1937 och är begravd på Djursholms kyrkogård. Hon fick många priser bland annat av Kungliga Musikaliska Akademien.

Felix Körling

föddes också 1864 i Kristdala i Småland. Han var också musikpedagog kyrkomusiker och kompositör och skrev många roliga, vardagliga barnvisor. Han var lärare i Halmstad, organist i Sankt Nikolai kyrka, spelade violin i en kvartett i sin ungdom tillsammans med sin far August som spelade cello (och två till förstås).

1947 kom boken *Felix Körlings bästa barnvisor* med *Nej, se det snöar*, *Tomtegubben som hade snuva* och *Om ja fick fem öre*.

Både Felix och Alice Tegnér var påverkade av författaren Ellen Key som lyft fram barnet som individ. Barn ska sjunga och få utvecklas fritt. Dessa tonsättare var moderna och respekterade barnens tankar och gav dem vardagliga humoristiska visor. Detta var nytt och vi som var unga då tyckte om att sjunga deras visor.

Felix Körling skrev även visor för vuxna. Hans *Tre trallande jäntor* med text av Gustaf Fröding blev nästan en schlager på sin tid.

Han dog 1987. Hans barnbarn, Anne-Marie be-

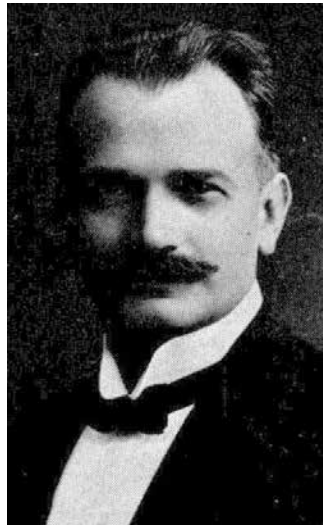

Bild från Riksarkivet

rättar om sin farfar i en CD-bok som heter *Felix K. hälsar på*.

Alice Tegnér och Felix Körling har betytt mycket för oss äldre. När vi gick i skolan (1935–1955) var musikundervisningen ganska skral men vi fick sjunga varje dag. Vår ”fröken” satt vid sin tramporgel och spelade psalmer varje morgon. Alla minns vi *Morgon mellan fjä-ä-llen* och *Din klara sol går åter upp*. Vi sjöng också folkvisor och fosterländska sånger. Vilket landskap är bäst? Var vill vi leva och dö?

Texterna till dessa sånger tävlar i sin rikedom av natur och underbara djur och fantastiska människor som lever där, Skånevisan, Värmlandsvisan, Dalarna, Hälsingland, Lappland... och så vidare.

Vi sjöng som fröken sa, och tänkte väl inte så mycket på det. Naturligtvis skulle vi älska vår hembygd och ännu viktigare – vi skulle älska Sverige och sjöng med våra små barnaröster *Vårt land, vårt land vårt fosterland* (text Johan Ludvig Runeberg, musik Fredrik Pacius) och naturligtvis *Du gamla du fria*. Vi hyllade vår kung med *Kungssången* (text C.V.A. Strandberg, musik Otto Lindblad).

En som inte kunde sjunga – en stackare som brummade – fick hålla mun. BASTA!

Ibland blev det några käcka vandringsvisor, *Vi går över daggstänkta berg fallera* (Olof Thunman) och *I sommarens soliga dagar* (Gustaf E. Johansson).

Vi fick lära oss att lyckan är att klara sin skola ända fram till studentexamen och lärde oss vartenda ord på *Studentsången* (text Herman Säterberg, musik

prins Gustaf) om hur vi skulle fröjda oss i ungdomens vår...

Dessa exempel som jag nu lite vanvördigt presenterat var VÅR musik och de var fina sånger som har lagrats i våra "hårddiskar". Vi glömmer dem inte!

Detta gäller också sånger vi lärde oss senare, till exempel Otto Lindblads *Längtan till landet* (Valborgsmässoaftonens *Vintern rasat ut*) och Viktor Sunds och Oskar Merikantos *När björkarna susa* som används till många bröllop.

Inga barn kan dessa sånger idag men de kan ju annat! De tar fram sina mobiler, klickar på YouTube och sjunger nästan allting på engelska. Vår skolengelska var inget att hurra för! När de "tar studenten" sjunger de "Vi har tagit studenten, vi har tagit studenten" – och sprutar öl från lastflaket och har säkert jättekul! Och alla brummare är glada!

Varfört älskar jag visor

Barndomshemmet i Bromma där jag växte upp med mina systrar var ett öppet hem fyllt med musik. I vardagsrummet stod flygeln på bästa platsen och där satt mamma ibland och övade Chopin eller Schubert. Jag minns de roliga böckerna med Felix Körlings visor som stod på notstället och mamma lärde oss många av hans visor.

1943 var min far inkallad och blev borta nästan hela sommaren. Då han kom hem på permission gav han mig en grammofonskiva. Jag vevade upp vår resegrammofon, la på stenkakan och plötsligt hörde jag något jag inte visste fanns. Musiken var Frans Schuberts sång *Ständchen*. Pappa sa ”Titta på etiketten, Lena, och glöm aldrig det namnet, han är den bästa sångaren i Sverige!” Javisst, ni har säkert gissat vem som sjöng? Det var Jussi Björlings röst som klingade över fjärden. *Ständchen* betyder liten serenad och det är ju också en visa. Schubert gjorde flera hundra lieder och spelade gitarr och sjöng precis som våra visdiktare. Jag lyssnade på min skiva hela sommaren om och om igen.

Jag var inte gammal när jag gjorde en egen visa till en liten klubb vi hade.

Vi skickades iväg alla tre syskonen till en piano-fröken. Hon lärde oss skalor och noter och det var ganska tråkigt men idag är jag glad för det.

Pappa hade en radiogrammofon och spelade Mozart, Beethoven och operamusik. Det var förstas stenkakor det också, så han fick väl lite motion när

han måste byta skiva. Vi fick följa med till operan och jag minns hur jag fick stäpås, när jag hörde Verdis musik första gången.

Mamma sjöng fint, och för oss var det självklart att man sjöng och lyssnade på musik. Lite ledsen måste hon varit över att vi inte blev duktiga pianister, men hon och jag spelade fyrhändigt och hade väldigt skojigt med våra ragtimelåtar på pianot på gamla dagar.

När jag fyllde trettio år fick jag en Levingitarr av min man. Han visste vad jag behövde för att bli lycklig! Det är den bästa present jag fått i hela mitt liv. Det blev några kurser på ABF och sedan var jag fast för hela livet. Många nätter har jag suttit och övat på etyder och ackord när familjen sov.

När jag sökte in på SMI, Stockholms musikpedagogiska institut, 1977 hade jag glädje av det jag lärt mig hos pianofröken och kunde ju spela hyfsat gitarr, så det löste sig och jag blev tre år senare godkänd musikpedagog. Men då var pappa död. Så synd! Han skulle ha varit så glad!

Jag tackar min mamma för kärleken och musiken som jag fick. Denna visa gjorde jag när hon gick ur tiden 1997.

*Jag saknar dig kära igår och idag – alla dagar då
du var nära*

*Alla samtal om livets alla bestyr – hemgjorda
lingonsylten*

*Skratten och tårarna delade vi – nästan allt det jag
gjorde var bra sa du*

*Du var så söt, ser dig för mig nu – när du kammar
det vita håret*

*Jag tror att den Gud som vi talade om säkert log
när han såg dig komma
Vet du barnen de talar gärna om dig om allt det
du sa och gjorde
Sången musiken skänkte du mig – våra stunder
vid pianot jag saknar så
Fester du skapade stora och små – när vi satt i ditt
kök om kvällen
Du minns alla barnen du älskade så och som gav
dig en sådan glädje
De är fler nu och friska – dumma ibland som
ungar ju brukar vara
Gullvivor blommar som förr på vår äng – varje
vinter så halkar nå'n stackars tant
Dagar försvinner och nätter går – och jag saknar
dig mycket – mamma!*

Mitt visdiktande kom sent och hon fick aldrig höra mina visor. Jag tror att hon hade varit lite stolt!

När mina barnbarn skulle döpas fick de en egen dopvisa. Det var så det började. Tidigare hade jag, som många andra, gjort texter till andras melodier då vänner fyllt jämna år. Jag blev förvånad över att jag kunde göra egna melodier och det har blivit cirka tjugo visor sedan dess.

Mamma berättade för oss att hon sett och hört Birger Sjöberg sjunga. Han hade varit så nervös, så han fått avbryta konserten. Hans Fridas visor stod också på mammas notställ. Hon lärde sig hans sånger och sjöng, *Den första gång jag såg dig*, för vår pappa.

Birger Sjöberg

föddes 1885 i Vänersborg, en stad som kallads för Lilla Paris i poetens texter. På hans visitkort stod det

*Birger Sjöberg.
Järnhandelsbiträde och skald
Träffas säkrast i hjärtat*

Hans föräldrar hade en klädbutik. Han hade två bröder och deras barndom var god, men då Birger blev tretton år blev de tvungna att sälja butiken och pojkarna måste börja försörja sig själva. Birger var mycket dålig i skolan och hade dåliga betyg i ordning och uppförande. Han började arbeta i en fotobutik och sedan som guldsmedslärling. Hans bror som arbetade på Stockholms Dagblad fixade jobb åt honom där. Lyckat! Där publicerade han sin första dikt om Frida.

Vem var Frida?

Hon var en vanlig söt flicka som arbetade i en butik. Birger friade till henne mycket högtidligt – men hon sa ”nej”.

1922 år utkom *Fridas bok* (även kallad *Fridas visor*). Då blev han en populärpoet. Birger skrev text och musik, spelade luta och sjöng. Han dramatiserade och talade fram versraderna. Ingen annan vågade då sjunga hans visor. Birger var lycklig över framgångarna och reste runt i Sverige med sina visor och gjorde